

30/11

John Lehmann, femton år yngre än Garnett, är också författare (främst poet), kritiker och förläggare; för närvarande utger han London Magazine. De memoarer han nu utgivit för tiden intill det första världskriget *The Whispering Gallery*, (Longmans, 21 shilling) är emellertid av ringa intresse. I motsats till Garnett framträder Lehmann som grubblande intellektuell och redogör ingående för sina idéer och sin andliga utveckling, men han övertygar inte om att de är värda att lära känna. Av samma generation som Spender, Auden och Isherwood har Lehmann delvis genomgått samma stadier; framställningen av hur han blev kommunist på 1930-talet hör till det läsvärda i de idéhistoriska avsnitten. I regel är han konventionell, temperamentslös och allmänt välvillig, tråkig på ett distingerat sätt. Att jag berör boken beror främst på att Lehmann under flera år var nära medarbetare till Virginia och Leonard Woolf i Hogarthpressen. Hans omdömen om makarna Woolf är alltför onyanserat entusiastiska för att vara givande, men hans skildring av själva verksamheten har ett visst intresse för beundrare av Bloomsbury.

HERBERT TINGSTEN

Av förbiseende infördes i söndags

en annons i Dagens Nyheter för dansstället Nalen, innehållande en rad grova personliga utfall, främst mot chefredaktör Torsten Tegnér. Publiceringen av denna annons står självfallet i strid med den praxis som vi i enlighet med gällande regler brukar tillämpa, och vi har endast att djupt beklaga det missstag som här ägt rum.